

Scavenius: Jeg vil ikke nægte, at jeg med nogen Betænkelighed ser paa det Lovforslag, der nu er sendt os ned fra Landstinget. Jeg vil ærlig tilstaa — thi hvorfor skulde man egentlig hykle og skjule sine Tanker i saa Henseende — at mit Haab om at faa denne Toldsag gennemført under de nuværende Forhold og Omstændigheder, er ganske overordentlig ringe. Det er saa ringe, at man kunde sige, det næppe med Rette kan kaldes et Haab. Og jeg skal ogsaa sige det høje Ting hvorfor. Der er tre Spørgsmaal, som nødvendigvis maa gøre sig gældende, naar man skal behandle en Toldlov. Der er for det første det finansielle. Den Toldlov, som er sendt os ned fra Landstinget, ender med et meget betydeligt Underskud. Nu er det vel sandt, at Landstinget samtidig med denne Toldlov har sendt ned til Folketinget et Forslag om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, som skal kompensere Nedsættelserne paa Tolden, helt eller delvis — det er der intet Menneske, der forud kan vide stort om. Men dertil maa jo for det første bemærkes, at det er overordentlig tvivlsomt, om det vil lykkes den høje Regering at faa dette Ting til at gaa ind paa denne Forhøjelse af Brændevinsskatten. Jeg finder, at en Brændevinskat er en udmærket Foranstaltning i og for sig, men jeg skal villig indrømme, at jeg ikke staar paa Regeringens Standpunkt, ifølge hvilket en Skat paa Brændevin er en god Foranstaltning til at kompensere Nedsættelser paa Toldloven. Det mener jeg ikke. Jeg ser ikke, at der vindes noget virkeligt stort for Befolkningen ved, at man bliver fri for Kaffetolden eller Ristolden, eller Petroleumstolden eller Kultolden, eller hvad det nu kan være, og i Stedet for betaler en forhøjet Brændevinsafgift. Ja, nogen Fordel, nogen Forbedring af det hele Skattesystem kan derved fremkomme, men hvor stor bliver den Fordel? Det forekommer mig, og har altid forekommet mig — jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale det baade nu og for mange Aar siden — at skulle vi have en Forhøjelse af Brændevinsskatten, saa bør vi, saaledes som Forholdene have udviklet sig her til Lands, hvor man nu en Gang har sat det op som en Slags Partifane, at Brændevins-

skatten ikke maa forhøjes — det vilde være en Synd mod den almindelige Befolkning, og denne Anskuelse kunne vi jo ikke forandre — ogsaa nogenlunde vide, hvad denne forhøjede Brændevinskat skal bruges til. Den skal og bør da bruges til de sociale Reformer, som vi komme til, og som ville koste overordentlig mange Penge. Den skal derfor ikke bruges op i Forvejen til andre Ting, som vel kunne have deres Nytte, og hvoraf man kan have sin Glæde, men som dog ikke ere tilstrækkelig vigtige til, at man for deres Skyld paa Forhaand vilde opbruge Brændevinsskatten.

Og ser jeg bort fra Brændevinsskatten, kan jeg ikke sige andet, end at jeg fuldt ud deler de Betænkeligheder, der fra anden Side her i Dag ere fremkomne om den finansielle Status, om de mindre gode Udsigter for Fremtiden, som vi maa stille os for Øje. Hvor ligger da Ulykken for os? Efter min Mening ligger Ulykken for os i hele vort Jærnbanevæsen, i den Jærnbanepolitik, vi have fulgt lige fra 1894 — eller naar det nu var, da de ny Love fremkom om Jærnbanetaksterné og om de Masser af ganske smaa Baner, vi den Gang gik ind paa — og til Dato. Efter den Kommissions Betænkning, som har været nedsat, skulle vi jo fortsætte i forøget og for Statskassen endnu beklageligere Grad, end Tilfældet har været før. Vi kunne efter den Betænkning vente aarlige Udgifter til ny Jærnbaneanlæg, Dampfærganlæg osv. til maaske en halv Snes Millioner. Skulle vi en Gang blive færdige med det, som her stilles os i Udsigt, at vi skulle anvende til disse produktive Formaal — lad os kalde dem „produktive“, selv om de ikke give os en halv Øre i Rente, produktive ere de jo paa en vis Maade, indirekte — saa maa det vel være henimod en 10 Millioner, der skal anvendes aarlig. Jeg ved ikke, hvor Pengene skulle komme fra, naar vi indskrænke de indirekte Skatter. Lad os se paa de Indtægter, vi kunne faa af disse Jærnbaner. Siden vi have været saa betænksomme at indrette det saaledes, at Folk kunne køre om ikke helt frit saa dog saavidt mulig frit paa Jærnbaner her i Landet — i alt Fald for langt under Halvdelen eller Tredjedelen af, hvad man